

“मीठो बच्चे- मायालाई वश गर्ने मन्त्र हो मन्मनाभव, यसै मन्त्रमा सबै खुबीहरू समाहित छन्, यसै मन्त्रले तिमीलाई पवित्र बनाउँछ ।”

प्रश्न:- आत्माको सुरक्षा (सेफ्टी)को नम्बरवन साधन कुनचाहिँ हो र कसरी ?

उत्तर:- यादको यात्रा नै सुरक्षाको नम्बरवन साधन हो किनकि यस यादद्वारा नै तिम्रो चरित्र सुध्निन्छ । तिमीले मायामाथि जित प्राप्त गर्छौ । यादले पतित कर्मेन्द्रियहरू शान्त हुन्छन् । यादद्वारा नै बल आउँछ । ज्ञान तलवारमा यादको धार चाहिन्छ । यादद्वारा नै मीठो सतोप्रधान बन्नेछौ । कसैलाई पनि नाराज गर्नेछैनौ । त्यसैले यादको यात्रामा कमजोर बन्नु छैन । आफूले आफैसँग सोध्नु छ- म कहाँसम्म यादमा रहन्छु ?

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सधैं सावधानी अवश्य दिनुपर्ने हुन्छ । कुनचाहिँ ? सुरक्षा (सेफ्टी) फस्ट । सुरक्षा के हो ? यादको यात्राले तिमी एकदम सुरक्षित (सेफ) रहन्छौ । यो बच्चाहरूको लागि मूल कुरा हो । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमी बच्चाहरू जति यादको यात्रामा तत्पर रहन्छौ उति खुशी पनि रहन्छ र चालचलन पनि ठीक हुन्छ किनकि पावन पनि बन्नु छ । चरित्र पनि सुधार्नु छ । आफ्नो जाँच गर्नु छ- मेरो चरित्र कसैलाई दुःख दिने खालको त छैन ! मलाई कुनै देह-अभिमान त आउँदैन ? यसमा राम्रोसँग आफ्नो जाँच गर्नु छ । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरू पढ्छौ पनि र फेरि पढाउँछौ पनि । केवल बेहदको बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । बाँकी त सबै देहधारी छन् । यसमा सारा दुनियाँ आउँछ । एक बाबा नै विदेही हुनुहुन्छ । उहाँले तिमी बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- तिमीलाई पनि विदेही बन्नु छ । म आएको छु तिमीलाई विदेही बनाउन । पवित्र बनेर नै वहाँ जानेछौ । फोहोरीलाई त साथमा लिएर जानुहुन्छ । यसैले पहिलो-पहिलो मन्त्र नै यो दिनुहुन्छ । मायालाई वश गर्ने यो मन्त्र हो । पवित्र हुने यो मन्त्र हो । यस मन्त्रमा धेरै विशेषता भरिएका छन् । यसबाट नै पवित्र बन्नु छ । मनुष्यबाट देवता बन्नु छ । अवश्य पनि हामी नै देवता थियौ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो सुरक्षा चाहन्छौ, मजबूत महावीर बन्न चाहन्छौ भने यो पुरुषार्थ गर । बाबाले त शिक्षा दिइरहनुहुन्छ । भन्न त ड्रामा भन्नुहुन्छ । ड्रामा अनुसार बिल्कुल ठीकै चलिरहेको छ फेरि पछिको लागि पनि सम्झाइरहनुहुन्छ । यादको यात्रामा कमजोर बन्नु छैन । बाहिर रहने बाँधेली गोपिकाहरूले जति याद गर्छन्, उति सामुन्ने रहनेले पनि याद गर्दैन् किनकि उनीहरू शिवबाबासँग भेट्नको लागि तड्पिइरहन्छन् । जो मिल्छन् उनीहरूको पेट मानौँ भरिन्छ । जसले धेरै याद गर्छन्, उनीहरूले उच्च पद पाउन सक्छन् । देखनमा आउँछ- राम्रा-राम्रा, ठूला-ठूला सेन्टर सम्हालेवाला प्रमुखहरू पनि यादको यात्रामा कमजोर हुन्छन् । यादको धार धेरै राम्रो चाहिन्छ । ज्ञान तलवारमा यादको धार नहुनाले कसैलाई तीर लाग्दैन, पूरा मर्दैनन् । ज्ञानको वाण लगाएर बाबाको बनाउन वा मरजीवा बनाउनका लागि बच्चाहरूले कोशिश गर्छन् । तर मर्दैनन् भने अवश्य पनि ज्ञान तलवारमा गडबड छ । बाबाले जान्नुहुन्छ- ड्रामा बिल्कुलै एक्युरेट चलिरहेको छ, तर पनि भविष्यको लागि त सम्झाइरहनुहुन्छ नि । हरेकले आफ्नो दिलसँग सोध- मैले कहाँसम्म याद गर्छु ? यादले नै बल आउँछ, त्यसैले भनिन्छ- ज्ञान तलवारमा धार चाहिन्छ । ज्ञान त धेरै सहज रीतिले सम्झाउन सक्छौ ।

जति-जति यादमा रहन्छौ उति धेरै मीठो बन्दै जानेछौ । तिमी जब सतोप्रधान थियौ, अति मीठो थियौ । अब फेरि सतोप्रधान बन्नु छ । तिम्रो स्वभाव पनि धेरै मीठो हुनुपर्छ । कहिल्यै नाराज हुनु छैन । यस्तो वातावरण नहोस् जसकारण कोही नाराज बनून् । यस्तो कोशिश गर्नुपर्छ किनकि यो ईश्वरीय कलेज स्थापना गर्ने सेवा धेरै श्रेष्ठ हो । विश्व-विद्यालयको त यहाँ धेरै गायन छ । वास्तवमा ती होइनन् । विश्व विद्यालय त एउटै हुन्छ । बाबा आएर सबैलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ सारा दुनियाँका जति पनि मनुष्य मात्र छन् सबै खतम हुनेछन् । फोहोरी दुनियाँको विनाश र नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नका लागि नै बाबालाई बोलाएका हो । बच्चाहरू पनि सम्झन्छन् वास्तवमा बाबा आउनुभएको छ । अहिले मायाको पम्प कति छ । फल आफू पम्पियाको खेल पनि देखाउँछन् । ठूला-ठूला भवन (मकान) आदि बनाइरहेका छन्- यो हो पम्प । सत्ययुगमा यति तल्लाका घर बन्दैनन् । यहाँ बन्छन् किनकि बस्नको लागि जमीन कम छ । जब विनाश हुन्छ तब सबै ठूला-ठूला घरहरू पनि लड्छन् । पहिले यति ठूला-ठूला बिल्डिङ्ग बन्दैनथे । बम जब छोड्नेछन् तब यसरी लड्नेछन् जसरी ताशको पत्ती लड्छन् । यसको मतलब यो होइन - उनीहरू मात्र मर्नेछन् बाँकी अरू रहनेछन् । होइन, जो जहाँ छन् चाहे समुद्रमा हुन्, पृथ्वीमा हुन्, आकाशमा हुन्, पहाडमा हुन्, उडिरहेका हुन्... सबै खतम हुनेछन् । यो पुरानो दुनियाँ हो नि । जति पनि ८४ लाख योनिहरू छन्, यी सबै खतम हुनु छ । वहाँ नयाँ दुनियाँमा यो केही पनि हुनेछैन । न यति मनुष्य हुन्छन्,

न लामखुट्टे, न जीव-जन्तु आदि हुन्छन् । यहाँ त अनगिन्ती छन् । अब तिमी बच्चाहरू पनि देवता बन्छौ त्यसैले हरेक चीज सतोप्रधान हुन्छ । यहाँ पनि ठूला मानिसहरूको घरमा गयौ भने धेरै सफाई आदि रहन्छ । तिमी त सबैभन्दा महान् देवता बन्छौ । ठूलो मानिस पनि भन्न मिल्दैन । तिमी धेरै उच्च देवता बन्छौ, यो कुनै नयाँ कुरा होइन । ५ हजार वर्ष पहिले पनि तिमी नम्बरवार यो बनेका थियौ । यति फोहर आदि वहाँ केही पनि हुँदैन । बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुन्छ— हामी धेरै उच्च देवता बन्छौ । एक बाबा नै हामीलाई पढाउनेवाला हुनुहुन्छ, उहाँले हामीलाई धेरै उच्च बनाउनुहुन्छ । पढाइमा हमेसा नम्बरवार पद (पोजिशन) वाला हुन्छन् । कसैले कम पढ्छन्, कसैले बढी पढ्छन् । ठूला-ठूला मानिसहरूलाई थाहा होस् भनेर अब बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरिरहेका छन्, ठूला-ठूला सेन्टर्स खोलिरहेका छन् । भारतको प्राचीन राजयोगको पनि महिमा छ । खास बेलायतीहरूलाई राजयोग सिक्ने बढी उत्सुकता हुन्छ । भारतवासी त तमोप्रधान बुद्धि छन् । उनीहरू फेरि पनि तमो बुद्धि छन् त्यसैले उनीहरूलाई भारतको प्राचीन राजयोग सिक्ने सोख रहन्छ । भारतको प्राचीन राजयोग प्रसिद्ध छ, जसबाट नै भारतवर्ष स्वर्ग बनेको थियो । धेरै कम आउँछन्, जसले पूरा सम्झन्छन् । स्वर्ग थियो फेरि अवश्य हुनेछ । हेविन अथवा पैराडाइज हो संसारको सबैभन्दा ठूलो आश्चर्य । स्वर्गको नाम कति प्रसिद्ध छ । स्वर्ग र नर्क, शिवालय र वेश्यालय । अब बच्चाहरूलाई नम्बरवार याद छ— हामीलाई शिवालयमा जानु छ । वहाँ जानको लागि शिवबाबालाई याद गर्नु छ । सबैलाई लिएर जानेवाला उहाँ नै पण्डा हुनुहुन्छ । भक्तिलाई भनिन्छ रात । ज्ञानलाई भनिन्छ दिन । यो बेहदको कुरा हो । नयाँ चीज र पुरानो चीजमा धेरै फरक हुन्छ । अब बच्चाहरूको दिल हुन्छ— यति उँच पढाइ, अग्लो भवनमा हामीले पढायौं भने ठूला-ठूला मानिसहरू आउनेछन् । एक-एकलाई बसेर सम्झाउनुपर्छ । वास्तवमा पढाइ वा शिक्षाको लागि एकान्त स्थानहरू हुन्छन् । ब्रह्म-ज्ञानीहरूका आश्रम पनि शहरभन्दा टाढा-टाढा हुन्छन् र तलै रहन्छन् । यति माथिल्लो तल्लामा रहँदैनन् । अहिले त तमोप्रधान हुनाले शहरमा भित्र घुसेका छन् । त्यो तागत खतम भएको छ । यस समयमा सबैको ब्याट्री खाली छ । अब ब्याट्री कसरी भर्ने— त्यो बाबा बाहेक कसैले ब्याट्री चार्ज गर्न सक्दैन । बच्चाहरूले ब्याट्री चार्ज गरेमा तागत आउँछ । त्यसको लागि मुख्य हो याद । यसमा नै मायाको विघ्न पर्छ । कसैले त सर्जनको अगाडि सत्य बताउँछन्, कसैले लुकाउँछन् । भित्र जुन कमी छ, त्यो त बाबालाई बताउनु पर्छ । यस जन्ममा जुन पाप गरेका छौ, त्यो अविनाशी सर्जनको अगाडि वर्णन गर्नुपर्छ । नत्रभने भित्र दिल खाइरहन्छ । सुनायौं भने फेरि दिल खान्छैन । भित्र राख्नु यो पनि नोक्सानकारक हुन्छ । जो सच्चा-सच्चा बच्चा हुन्छन्, उनीहरूले सबै बाबालाई बताइदिन्छन्— यस जन्ममा यो-यो पाप गरेका छौ । दिन-प्रतिदिन बाबाले जोड दिइरहनुहुन्छ, यो तिम्रो अन्तिम जन्म हो । तमोप्रधानबाट पाप त अवश्य हुन्छ नि ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म धेरै जन्मको अन्तिम जन्ममा जो नम्बरवन पतित बनेका छन्, उनमा नै प्रवेश गर्छु किनकि उनलाई नै फेरि नम्बरवनमा जानु छ । धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । यस जन्ममा पाप त भएका छन् नि । कतिलाई थाहा नै हुँदैन— हामी यो के गरिरहेका छौ । साँचो बताउँदैनन् । कसै-कसैले साँचो बताइदिन्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— प्यारा बच्चाहरू, तिम्रा कर्मेन्द्रियहरू शान्त तब हुन्छन्, जब कर्मातीत अवस्था बन्छ । जसरी मनुष्य वृद्ध भएपछि कर्मेन्द्रियहरू स्वतः शान्त हुन्छन् । यसमा त युवा अवस्थामा नै शान्त हुनुपर्छ । योगबलमा राम्रोसँग रट्यौ भने यी सबै कुराहरूको समाप्ति हुन जान्छ । वहाँ कुनै यस्तो फोहरी बिमारी, फोहरी काम आदि केही पनि हुँदैन । मनुष्यहरू बडो सफा सुगन्ध रहन्छन् । वहाँ हुन्छ नै रामराज्य । यहाँ छ रावण राज्य, त्यसैले अनेक प्रकारका गन्दा बिमारी आदि हुन्छन् । सत्ययुगमा यो केही हुँदैन । कुरै नसोध । नाम नै कति फस्टक्लास छ— स्वर्ग, नयाँ दुनियाँ । बडो सफाई रहन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै तिमी यी सबै कुरा सुन्छौ । हिजो सुनेका थिएनौ । हिजो मृत्युलोकको मालिक थियौ, आज अमरलोकको मालिक बन्छौ । निश्चय हुन्छ हिजो मृत्युलोकमा थियौ, अहिले संगमयुगमा आएपछि अमरलोकमा जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । पढाउनेवाला पनि अहिले मिल्नुभएको छ । जसले राम्रोसँग पढ्छ, उसले पैसा आदि पनि राम्रो कमाउँछ । बलिहारी पढाइलाई भनिन्छ । यो पनि यस्तै हो । यस पढाइबाट तिमी धेरै उच्च पद पाउँछौ । अहिले तिमी प्रकाशमा छौ । यो पनि तिमी बच्चाहरू बाहेक अरू कसैलाई थाहा छैन । तिमीले पनि फेरि घरी-घरी भुल्छौ । पुरानो दुनियाँमा जान्छौ । भुल्नु अर्थात् पुरानो दुनियाँमा जानु ।

अहिले तिमी संगमयुगी ब्राह्मणहरूलाई थाहा छ— हामी कलियुगमा छैनौ । यो सदा याद राख्नु छ— हामी नयाँ विश्वको मालिक बनिरहेका छौ । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ नै नयाँ दुनियाँमा जानको लागि । यो हो शुद्ध अहंकार । तिमी बच्चाहरूलाई त कहिल्यै अशुद्ध ख्याल पनि आउनुहुँदैन । पुरुषार्थ गर्दै-गर्दै पछि गएर अन्त्यमा रिजल्ट

निस्कनेछ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— अहिलेसम्म सबै पुरुषार्थी छन् । जब जाँच हुन्छ तब नम्बरवार पास भएर फेरि ट्रान्सफर हुन्छन् । तिम्रो हो बेहदको पढाइ जसलाई केवल तिमीले मात्र जान्दछौ । तिमी कति सम्भाउँछौ । बेहदको बाबासँग वर्सा पाउनको लागि नयाँ-नयाँ आइरहन्छन् । दूर रहे तापनि फेरि सुन्दा-सुन्दा निश्चयबुद्धि हुन्छन् । सम्भन्छन्— यस्ता बाबाको सम्मुख पनि जानुपर्छ । जुन बाबाले बच्चाहरूलाई पढाउनुभएको छ, यस्ता बाबाको सम्मुख त अवश्य मिल्नुपर्छ । बुभेरे नै यहाँ आउँछन् । कसैले नबुभेका भए पनि यहाँ आएपछि बुझ्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— दिलमा कुनै पनि कुरा छ, समझमा आउँदैन भने सोध । बाबा त चुम्बक हुनुहुन्छ नि । जसको तकदिरमा छ उसले राम्रोसँग लिन सक्छ । तकदिरमा छैन भने फेरि खलास । सुनेको नसुने जस्तो गरिदिन्छन् । यहाँ कसले बसेर पढाउँछ ? भगवान्ले । उहाँको नाम हो शिव । शिवबाबाले नै हामीलाई स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ । फेरि कुनचाहिँ पढाइ राम्रो ? तिमी भन्छौ हामीलाई शिवबाबाले पढाउनुहुन्छ, जसबाट २१ जन्मको बादशाही मिल्छ । यसरी-यसरी सम्भाउँदै-सम्भाउँदै लैजानुहुन्छ । कोही त पूरा नसम्भनाले त्यति सेवा गर्न सक्दैनन् । बन्धनको जंजीरमा जकडिएका हुन्छन् । शुरूमा त तिमी कसरी आफूलाई जंजीरबाट छुटाएर आयौ । जसरी कुनै बेफिक्र हुन्छन् । यो पनि ड्रामामा पार्ट थियो जसले गर्दा आकर्षण भयो । ड्रामामा भट्टी बन्नु थियो । जीवन छँदै मरे, फेरि कोही-कोही मायातर्फ पनि गए । युद्ध त हुन्छ नि । मायाले देख्छ— यसले बडो हिम्मत देखाएको छ । अब म पनि ठोकेर हेर्छु, पक्का छ वा छैन ? बच्चाहरूको कति सम्हाल हुन्थ्यो । सबै कुरा सिकाउनुहुन्थ्यो । तिमी बच्चाहरूले एलबम आदि हेर्छौ तर केवल चित्र हेर्नाले पनि सम्भन सक्दैनौ । कसैले बसेर सम्भाओस्— के-के हुन्थ्यो । कसरी भट्टीमा रहेका थियौ, फेरि कोही कसरी निकले कोही कसरी । जसरी रूपैयाँ छापिन्छन् भने कुनै-कुनै खराब हुन जान्छन् । यो पनि ईश्वरीय कार्य (मिशनरी) हो । ईश्वरले बसेर धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ । यो कुरा कसैलाई थाहा छैन । बाबालाई बोलाउँछन् पनि, तर मानौ बुद्ध छन्, बुझ्दै बुझ्दैनन् । भन्छन् यो कसरी हुन सक्छ ? माया रावणले बिल्कुल यस्तो बनाइदिन्छ । शिवबाबाको पूजा पनि गर्छन् फेरि भन्छन् सर्वव्यापी । शिवबाबा भन्छौ फेरि सर्वव्यापी कसरी हुनुहुन्छ ? पूजा गर्छन्, लिङ्गलाई शिव भन्छन् । यसमा शिव बस्नुभएको छ भनेर कहाँ भन्छन् र ! अब भगवान्लाई ढुंगा-मूढामा भन्नु... । के जहाँ-तहाँ भगवान् नै भगवान् हुन् त । भगवान् असीमित (अनलिमिटेड) त हुनुहुन्न होला नि । त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ, कल्प पहिले पनि यसरी नै सम्भाउनुभएको थियो । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस्तो मीठो वातावरण बनाउनु छ, जसमा कोही पनि नाराज नहोस् । बाबा समान विदेही बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । यादको बलद्वारा आफ्नो स्वभाव मीठो र कर्मेन्द्रियलाई शान्त गर्नु छ ।
- २) सदा यसै नशामा रहनु छ— अहिले हामी संगमयुगी हौं, कलियुगी होइन । बाबा हामीलाई नयाँ विश्वको मालिक बनाउनका लागि पढाइरहनुभएको छ । अशुद्ध ख्याल समाप्त गर्नु छ ।

वरदानः— आफ्ना सूक्ष्म कमजोरीहरूलाई चिन्तन गरेर परिवर्तन गर्नेवाला स्वचिन्तक भव

केवल ज्ञानको प्वाइन्ट दोहोर्‍याउनु, सुन्नु वा सुनाउनु नै स्वचिन्तन होइन । स्वचिन्तन अर्थात् आफ्ना सूक्ष्म कमजोरीहरूलाई, आफ्ना साना-साना गल्तीहरूलाई चिन्तन गरेर मेटाउनु, परिवर्तन गर्नु— यही हो स्व-चिन्तक बन्नु । ज्ञानको मनन त सबै बच्चाहरूले धेरै राम्रो गर्छन् तर ज्ञानलाई स्वयम्प्रति प्रयोग गरेर धारणा स्वरूप बन्नु, स्वयम्लाई परिवर्तन गर्नु— यसको नम्बर फाइनल रिजल्टमा मिल्छ ।

स्लोगनः— हर समय गर्ने-गराउनेवाला बाबा याद रह्यो भने मैपनको अभिमान आउन सक्दैन ।